

דף

יבמות - דף ק"ב ע"ב

על הדף

שפט

ובתב הנו"ב (אהע"ז מהדו"ת סי' ס') דלפ"ז התינח למ"ד סימנים דאורייתא, והוקשה לנו מתני' דקתני אע"פ שיש סימנים בגופו דאין מעדיין עליו, והוצרכנו לתרץ באריך וגוץ דלא הוה סימן כלל, ואף במופלגים קצת וכנ"ל.

אבל למ"ד סימנים דרבנן, ומתניתין איירי בכל סימן רגיל, א"כ י"ל לפ"ז דארוך וגוץ שמופלג קצת, אין לנו ראי' שאינו סימן כלל, וי"ל דאדרבה הוה אפילו סימן מובהק דמועיל גם למ"ד סימנים דרבנן.

שוב כתב בנו"ב דא"א לומר כן, דא"כ יהיו סברות הפוכות מהקצה אל הקצה, דלמ"ד סימנים דאורייתא לא הוה אריך וגוץ אף סימן בינוני, ואין סומכין עלי' כלל, ולמ"ד סימנים דרבנן הוה סימן מובהק, ע"כ די לנו אם נחזיקם לסימן בינוני.

★ ★

בגמ': לא מושלי אינשי.

באהע"ז (סי' י"ז סעיף כ"ד) פסק הך חשדא דשאלה, ולא הזכיר הך דטבעת וארנק לא מושלי אינשי, והקשה הבית שמואל (ס"ק ס"ט) דגבי גט פסק בשו"ע (סי' קל"ב סעיף ד') הך דכיס ארנקי וטבעת לא מושלי אינשי, ואם נמצא הגט קשור בהם מחזירין, ומ"ש הכא דהשמיט דבר זה.

ותירין בשו"ת חתם סופר (אהע"ז ח"א ס' נא וסי' נ"ח) דבשטמ"ק ב"מ (כ"ז ע"ב) הקשה דמ"ש דחיישינן רק לשאלה ול"ל חיישינן למכירה, דא"כ גם בדברים דלא מושלי אינשי, שמא מכרן לאחר ושל אחר הם, וא"כ האיך מחזירין חמור בסימני אוכף.

ותירין הריטב"א דלמכירה ליכא למיחש, דאם מכרן לאחר, מאין המוכר יודע שנאבד לו להלוקח שישקר להמוצא לומר סימני האוכף, אבל אם השאילן לאחר, יש לומר שהוא ביקש ממנו להחזירן לו, וא"ל השואל שנאבדה ממנו, ועכשיו בא המשאיל למוכר ואומר את סימניו, ומהשואל יתבע לשלם לו עו"פ את חמורו ואוכפו.

ולפ"ז התינח לגבי אבידה, בהנך כלים דלא מושלי אינשי הוה סימנים מעליא, אבל לגבי מיתה שפיר יש לחשוש שהבעל מכרן לאחר, ואותו לוקח הוא שמצאו עכשיו, ולכן

שייך שידבר, וע"כ מוכח אדרבא שנתלה בידיו. ומש"כ תוס' בחניקה לאו דוקא אלא בהרג רק שלא הי' בסקילה.

★ ★

במ"ז (אהע"ז ס' י"ז סקמ"ג) הקשה על הב"ח מתרגום לרות (א' י"ז) דקחשיב ד' מיתות ב"ד, ובמיתת חנק כתב וצליכת קיסא דהיינו תלי' על עץ, היינו שהדרך הי' שהיו תולין בצואר ומת בחניקה, וע"ש שנקט לדינא לחומרא ולא כהב"ח.

★ ★

בגמ': אייתי קירא דבק בבלייתא דבק באפותי' חלף קמייהו ולא בשקרוה.

שיטת רבינו תם ידועה דכשהגוף והראש מחוברים יחד, מהני אפי' היו פניו נפוחות כל שאינן חבולות, עיין כאן בתוס' ד"ה אין וספר הישר לרבינו תם (סי' צ"ב) באורך.

והקשה בשו"ת חתם סופר (אהע"ז ח"א סו"ס נ"ו) דא"כ אדם זה שדבק בצק במצחו אמאי לא הכירו אותו, הא גופו וראשו הי' שלם, ופניו לא היו מושחתים, ומה הועיל מה שמצחו הי' מוסתר.

ותירין דרבינו תם איירי דוקא במת שנמצא ומעיינים בו להכירו, בזה כל שתמונת גופו שלמה עם ראשו מהני להכירו אף שפניו נפוחים, אבל הכא שאנשי המלך חיפשו אחריו הי' סגי בזה שכסה מצחו שיעבור לפנייהם בהעברה בעלמא והם לא יכירוהו ע"ש.

דף ק"ב ע"ב

בגמ': גופו דאריך וגוץ וכו'.

בתרומת הדשן (פסקי מהרא"י סי' קס"א) דן באופן אם העידו שהיו שני שינים של המת גדולים יותר מהשאר אי מיקרי סימן או לא. וכתב דהא דאמרינן הכא אריך וגוץ ע"כ לא איירי בסתם ארוך וקצר, דהא פשיטא לן דלא הוה סימן כלל, אלא ע"כ איירי במופלגים קצת, ואפ"ה לא הוי סימן, והיינו טעמא דכיון דרגילות היא בהרבה בני אדם שהם ארוכים וגוצים מבינוני אין זה כלל סימן.